वातवृष्टिश्च महती क्षयकाल इवाभवत् ॥१४५॥
ततः सन्त्रस्तहृदयः कम्पमानो मुहुर्मुहुः ।
अन्वेषयन् परित्राणमाससाद वनस्पतिं ॥१४६॥
मुहूर्तं पश्यते यावद्दिवद्विमलतारकं ।
प्राप्य वृक्षं वदत्येव यो ऽत्र तिष्ठति कश्चन ॥१४७॥ ५
तस्याहं शरणं प्राप्तः स परित्रातु मामिति ।
शीतेन भिद्यमानं च क्षुधया गतचेतसं ॥१४८॥
अथ तस्य तरोः स्कन्धे कपोतः सुचिरोषितः ।
भार्याविरहितस्तिष्ठन् विललाप सुदुःखितः ॥१४९॥
वातवर्षो महानासीन्न चागच्छति मे प्रिया । १०
तया विरहितं ह्येतच्छून्यमद्य गृहं मम ॥१५०॥
पतिव्रता पतिप्राणा पत्युः प्रियहिते रता ।
यस्य स्यादीदृशी भार्या धन्यः स पुरुषो भुवि ॥१५१॥
न गृहं गृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ।
गृहं हि गृहिणीहीनमरण्यसदृशं मतं ॥१५२॥ १५
पञ्जरस्था ततः श्रुत्वा भर्तुर्दुःखान्वितं वचः ।
कपोतिका सुसन्तुष्टा वाक्यं चेदमथाह सा ॥१५३॥
न सा स्त्रीत्यभिमन्तव्या यस्यां भर्ता न तुष्यति ।
तुष्टे भर्तरि नारीणां तुष्टाः स्युः सर्वा देवताः ॥१५४॥
दावाग्निनेव विदग्धा सपुष्पस्तवकालता । २०
भस्मीभवतु सा नारी यस्यां भर्ता न तुष्यति ॥१५५॥
मितं ददाति हि पिता मितं भ्राता मितं सुतः ।
अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥१५६॥

पुनश्चाब्रवीत् ।

शृणुष्वावहितं कान्त यत् ते वक्ष्याम्यहं हितं । २५